

Arbetslöshetsproblemet och dess lösning.

Herr redaktör,

Eftersom Eder ärade tidning inbjudit läsekretsen till diskussion i ämnet: "Arbetslöshetsproblemet och dess lösning" anholder undertecknad härmed att få införa följande inlägg:

Orsakerna till den internationella arbetslöshet, som enligt uppgift torde omfatta cirka 23 millioner människor, bilda en synnerligen trasslig härva. De äro monetära, administrativa, löneekonomiska, psykologiska — ja, man är aldrig säker på att ha angivit dem alla. Man kan t. ex. icke tillskriva avsaknaden av arbetslöshetsförsäkring hela skulden för arbetslösheten och likaså kan man inte skylla uteslutande på höga löner, ty arbetslöshet råder nu även där försäkring inte finnes och även där lönerna äro synnerligen låga. Omdömena om denna art måste vila på en tillräckligt bred basis av kombinerade orsaksfaktorer. Man kan säga att en stark fackföreningsrörelse, som framdrivit en betungande obligatorisk och statsunderstödd frivillig arbetslöshetsförsäkring och med dennas stöd vidmakthåller en stel och övernormal arbetslön, är tillräcklig grundval för en omfattande och tillväxande arbetslöshet även under normala knojunktioner. I England ha ända upp till 25 proc. av de försäkrade industriarbetarna (nära 3 millioner av 12 millioner) varit arbetslösa. I Tyskland nära nog lika stor procent av 21 millioner löntagare av skilda slag i det privata näringslivet; den obligatoriska försäkringen omfattar där 17 millioner. I Frankrike däremot äro fackföreningarna vanmäktiga. Om arbetslöshetsförsäkring vill man icke höra talas.

Mot socialistledaren Leon Blum genmålde konseljpresidenten Laval för en tid sedan i deputerade kammaren, att han som socialminister genomfört ålderdoms- och sjukförsäkring, men att han aldrig komme att gå med på arbetslöshetsförsäkring. I Tyskland och England hade denna försäkring genomförts med påföljd, att dessa länder voro de, som ledo hårdast av den ekonomiska krisen. Laval lovade dock att staten i större utsträckning än hittills skulle påtaga sig en del av kommunernas utgifter för de arbetslösa, varmed Frankrike synes närma sig det svenska systemet för arbetslöshetens bekämpande. I Belgien är fackföreningsrörelserna splittrade och arbetslöshetsförsäkringen ett understött frivilligt system för 630.000. Antalet totalt arbetslöshetsförsäkrade har ökat från 15.000 år 1930 till fyra gånger så mycket i år.

I Schweiz, där fackföreningsrörelsen saknar verklig förmåga att göra sig ekonomiskt gällande, men där obligatorisk försäkring finnes i 9 kantoner för omkr. 150.000 arbetare och frivillig i 14 kantoner för omkr. 165.000, har arbetslösheten genomgående varit föga svarartad (20.000 platssökande i år).

I Holland ha ganska liknande förhållanden rått. Frivillig arbetslöshetsförsäkring för ungefär 400.000 arbetare (varav 65.000 arbetslösa i sommar.)

I Sverige med starkt monopolistiska fackföreningsrörelse samt utan försäkring men med kostsam offentlig nödhjälpsverksamhet har arbetslösheten varit måttlig, men även under god produktions volym bevarat en viss stelhet.

Man torde av dessa fakta

kunna draga den slutsatsen, att fackföreningsmonopol i samverkan med obligatorisk försäkring göra arbetslösheten försvinnat stor, att endera inflytandet ej är tillräckligt för en sådan effekt och att frånvaron av båda håller arbetslösheten nere.

Mitt under den värsta arbetslösheten, som någonsin drabbat de höga lönernas land, nämligen U. S. A., utdömdo både amerikanska landsorganisationens ordf. William Green och kongressen offentlig arbetslöshetsförsäkring. Och deras logik är obestridlig, ty de bekänna sig till uppfattningen att endast det kapitalistiska systemet kan bota krisen. Är William Green vittnesgill? frågar

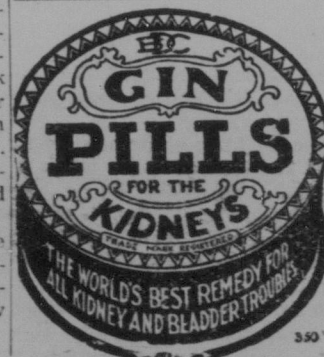
B. F.—k.

Arbetslöshetsproblemet.

Jag läst just nu i S. C. T. att redaktionen inbjöd allmänheten till diskussion över bästa sättet att kunna avhjälpa arbetslösheten. Och som svar härpå, vore man behågen att säga: "Giv alla arbetslösa arbete"! Men som det icke tycks så med ens kunna verkställas, så får man väl tänka över hur och vad slags arbete, som skulle kunna igångsättas.

Arbetslöshetsförsäkring har framhållits som mycket lämpligt, men som det torde dröja en lång tid innan den tillämpas och arbetslösheten och nöden står för dörren, så måste man tänka på något, som omedelbart skulle kunna sättas i verket, så att de arbetslösa skulle kunna förtjäna en skärv. Jag tänker just på de nya settlementen: Det kan vara så där mellan 20 och 30 miles till närmaste järnväg och knappast någon farfar väg. Vinter och sommardag, när det är torrt, kan det ju finnas en möjlighet att komma fram, men när det blir vår och under regniga perioder är det nästan omöjligt. Jag vet någon plats där det sänts in petitioner och undertecknats listor och sänts till myndigheterna för att om möjligt få litet bidrag till att bättra på vägarna. Men allt tycks vara förgäves.

Och som settlarna sakna medel och förmåga att själva utföra nämnda arbete, så synes det som om myndigheterna vore skyldiga att på samma gång som det bereddets arbete åt befolkningen förbättra kommunikationerna. Visserligen torde knappast vintern vara lämplig härför, men en hel del förberedelsearbete skulle nog kunna utföras för att sedan när våren och sommaren arbetet skulle kunna utföras till fullo. Min tanke är att på detta sätt arbete skulle kunna beredas för många arbetslösa och helt

Säkra tecken

på njurlidande äro: värk i ryggen, svårigheter att kasta vatten och ören urin. Gin Pills avhjälper alla njurlidande genom att läka och hela de inflammerade slemhinnorna.

50c per ask & alla apotek.

säkert finna det gott om sådant arbete, som om inte direkt och för ögonblicket kanske är av så stor betydelse, men som och har en viss uppgift för landets fortsatta utveckling.

Edvard Forsberg.
Stump Lake, Sask.

Lac du Bonnett-nytt.

Från vår korrespondent.

Svenska Förbundets Lokalavdelning i Brookfield, Lac du Bonnet, firade sitt första årsmöte söndagen den 13 dec., till vilken högtid Riverlands lokalavdelning inbjudits. Tre fullastade bilar anlände från sistnämnda avdelning vid 1-tiden på söndagen till Brookfield, där avdelningens medlemmar talrikt infunnit sig i skollokalen, där mötet hölls. Salen var fullsatt, då festligheten inleddes med unisont avsjungande av "Vårt land," varefter den gamle hedersmannen, avdelningens ordf. mr. Dahlgren hälsade samtliga hjärtligt välkomna. Han riktade först några ord till oss besökare, och meddelade att avdelningen dagen till ära anskaffat en svensk bordsflagga med stång, som tog sig riktigt prydlig ut, där den stötade mitt på bordet.

Affärsmötet började med rapporter från föreningens tjänstemän. Av sekr. mrs. Emil Larsons redogörelse framgick att avdeln. hållit 11 ord. möten under året samt att samtliga varit talrikt besökta. Vid avdelningens bildande hade 14 personer ingått som medlemmar och under året hade ytterligare 9 anslutit sig. En av föreningens medlemmar hade avrest till Sverige och numerären uppgick nu till 22. Sedan föredrogos kassörens och revisorernas rapporter, vilka godkändes med tacksamhet. Efter rapporternas uppläsande företogs val av styrelse och tjänstemän för året och återvaldes till ordf. mr. Dahlgren, vice ordf. Emil Larsson. Till sekr. valdes miss Elsie Dahlgren och till v. sekr. mrs. Emil Larsson. Kassören, mr. Malmgren återvaldes och till suppleanter i styrelsen utsågos Charlie Gustafson och Gunnar Gunnarson. Att revisderna föreningens räkenskaper utsågos mrs. Charlie Gustafson och miss Margeret Billson.

Efter valet togs en paus, då tillfälle gavs för medlemmarna att erlagga sina avgifter. 11 stycken betalade omedelbart och en ny medlem vann inträde, nämligen miss Emma Gustafson.

När turen kom till allmänna frågor framställde undertecknad en fråga till avdelningen om denna, i händelse Centralstyrelsen för S. F. C. skulle besluta att förlägga midsommartinget 1932 till Lac du Bonnet, hade något emot att Riverland och Brookfield avdelningarna uppträdde som gemensamma värddar, och att Riverland-avdeln., i så fall kunde påräkna att Brookfield måtte utse mottagningskommitté tillsammans med Riverland. Alla voro i favör av förslaget och lovade var och en att göra sitt bästa, och särskilt de unga visade sig entusiastiska för saken.

När vi så kommit till underhållningsprogrammet föreslog undertecknad, att vi skulle upptaga till behandling frågan om Svenska Förbundets Ålderdomshemsfond och Svenska

Förbundet i Canada. Sedan undertecknad i en kort inledning berört dessa båda frågor uppstod en ganska livlig debatt, varvid vi fingo höra de alla flesta anföranden till förmån för båda dessa frågor. Hur angenämt är det ej att höra dessa män, gamla och provade i mångt och mycket, uttala sig i dessa frågor och framlägga sitt varmhjärtade intresse för S. F. C:s arbete och ålderdomshemsfrågan. För egen del njöt jag alldeles särskilt av att höra Dahlgren och Charlie Gustafson yttra sig i dessa frågor, ty de veta vad de tala om, och man får ett bestämt intryck av att de ämna fullfölja vad de tala om, och det är bättre att höra några sådana anföranden än att lyssna till alla bankettalare, som oftast tala i formfulländade fraser och meningar, men sedan intet utföra under året. De flesta bankettalare, jag hört uppträda inom S. F:s cirklar, ha alla slagit sig till ro till nästa bankett och litet eller intet utfört under arbetsåret.

Charlie Gustafsons anförande hade mycket väl passat i en bankettsal och hans varma ordlag och uppriktiga maning till svenskarna att ena sig och sälla sig till vår gemensamma stora organisation, S. F. i C., gjorde ett gott intryck på alla närvarande.

Sedan affärsmötet avslutats och "O' Canada" avsjungits spelades en liten teaterpjäs på fyra akter och de unga aktörerna skilde sig med heder från sitt uppdrag. Så följde kaffedrickning och förfriskningar, och så snart detta var överstokat, uppsattes bord och stolar, och man fick tillfälle till en liten whist. Första priset erövrades av en Riverlandspelare.

Men det blev tid till uppbrott och vid halv 8-tiden drog man var och en till sitt, nöjd med en verkligt angenäm och innehållsrik dag. Till Brookfields lokalavdelning önska vi också rikta ett varmt tack för samvaron under söndagen den 13 dec.

Denna dag står som ett glatt och ljus minne för oss alla, som hade tillfälle vara med.

Frank Pearson.

Sveriges handelsresandeförening delar ut julgävor.

Stockholm, 9 dec. — Sveriges handelsresandeförenings överstyrelse beviljade på måndagen pensioner, understöd och julgävor till medlemmar och efterlevande anhöriga till sammanlagt 103,195 kronor.

Tecknet på dörren.

Forts. fr. sida 1.

Ett mystiskt tecken var ritat med vit krita därutanför på ytterdörren.

— På det här sättet ge lufmare och landstyrkare varandra små vinkar och märka de hus, vari de tänka göra inbrott.

— Hur kan du veta det?

— Det har jag läst i tidningarna.

Två, av en pil genomtrorade cirklar, och därunder tre punkter i en triangel stod tydligt att urskilja på dörren.

— Vad betyder det, frågade Mame Nizon.

— Det vet jag inte.

Mr. Nizon ilade tillbaks in i köket och kom venast därpå ut igen med en kautschuck i handen.

— Lyckligtvis ha vi vaknat i tid. Vi ska förekomma hans

Han suddade ut de mystiska tecknen, de blevo allt otydligare och försvunno slutligen alldeles.

— Nu kunna vi åter gå till kojs i lugn och ro. Det är nästan midnatt. Vi ha vidtagit våra försiktighetsmått, slöt Mr. Nizon i en ton, som vittnade om hans fulla tillfredsställelse.

I dagbräckningen var polischefen i färd med att förhöra en lösdrivare, som blivit anhållen av två gendarmar på gatan strax före midnatt. I hans ena ficka hade man funnit ett par slantar och en hård brödkant. Natten hade han fått tillbringa på polisstationen. I hans hår hängde ännu ett par halmstrån från madrassen, på vilken han legat.

— Vad hade ni att göra ute på gatorna så sent på kvällen?

— Jag hade inget orätt för mig.

— Var har ni edra papper?

— Dom blev jag bestulen på i Marseille.

Just i detta ögonblick hördes steg av tunga, spikbeslagna kängor i korridoren, och strax därpå ryckte någon upp dörren, som ledde in till polischefens allra heligaste.

Polischefen vände sig om med vredgad uppsyn.

— Vad är det fatt?

Tre män stodo i dörröppningen — en gendarm och två lantarbetare.

— Monsieur och madame Nizon ha mördats!

— Vad är det ni säger, ropade polischefen och reste sig häftigt upp.

En av lantarbetarna förklarade:

— Vi voro på väg till torget och körde med vagnen just förbi Nizons hus. Ytterdörren stod öppen. Vi gingo in i huset för att fråza herrskapet om vi kunde få någon beställning av dem. I hallen var allt upp och nedvänt. Och vi fingo till vår förskräckelse se herrn och frun ligga på golvet med genomskurna strupar.

Allas blickar riktades mot den infångade lösdrivaren.

Dubbelmordet måste ha förövats endast för en tämligen kort stund sedan, eftersom bägge liken ännu voro varma, fortsatte den andre lantarbetaren sin kamrats berättelse.

Polischefen vände sig till fången.

— Ni har allt sedan midnatt befunnit er på polisstationen — det är ett fullkomligt tadel-fritt alibi. Ni har verkligen tur.

Men mannen frågade med orolig stämma.

— Var huset, där mordet förövats ett blåmålat enfamiljshus, omgivet av tararisker?

— Hur kan ni veta det, frågade polischefen. Står ni i någon sorts maskopi med mördarna?

Lösdrivaren skakade sorgset på huvudet.

— Frun var snäll mot mig, sade han. Hon gav mig en slant och en beta bröd. För att bevisa min tacksamhet begav jag mig senare åter fram till huset och märkte dörren med ett tecken som vi alla känna till — vi som ha väven till hem — två cirklar, en pil och därunder tre punkter. Det betyder: "Rör ingenting här!" När detta tecken är anbringat på ett hus,

så kunna de som bo därinne sova lugnt. Hur emellertid detta har kunnat ske och det redan i denna natt — det är något som jag alls inte kan förstå.